

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 10.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2698** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК във вр. чл.27 ал.1 от ЗУСЕСИФ.

Образувано е по жалба на Изпълнителна агенция по лозата и виното срещу писмо изх. № 14-32-24 от 19.02.2018 г., издадено от директора на дирекция „Добро управление“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Административен капацитет“.

Жалба е подадена срещу писмо № 14-32-24 от 06.10.2017, видно от встъпителната ѝ част. Същевременно в петитума на жалбата се съдържа искане да бъде отменено писмо № 14-32-24 от 19.02.2018 г. С Разпореждане № 2675 от 25.04.2018 г. е указано на оспорващия да представи означени на обжалвания административен акт, указание в какво се състои незаконосъобразността му и в какво се състои искането до съда. С молба вх. № 14271 от 16.05.2018 г. по описа на АССГ жалбоподателят уточнява, че оспорва финансова корекция, определена с писмо № 14-32-24 от 19.02.2018 г., издадено от директора на дирекция „Добро управление“ и ръководите на УО на ОПАК. Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспореното писмо поради необоснованост, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона, както и за наличие на съществени процесуални пороци при постановяването му.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от юрк. Б., която поддържа

жалбата. Не претендира възнаграждение в съдебно заседание, като юрисконсултско възнаграждение се претендира с жалбата. Допълнителни съображения за незаконосъобразност на оспореното писмо излага в писмени бележки.

Ответникът – директора а дирекция „Добро управление“ при МС и ръководител на Управляващия орган на ОПАК, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването, в срок.

Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

Между страните е сключен Договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № 14-32-24/06.10.2014г., като наименованието на проекта е „Предоставяне на услуги в подкрепа на бизнеса чрез изграждане на информационно - комуникационна система на ИАЛВ“.

С писмо изх. №14-32-24/13.06.2016г. на директора на дирекция „Добро управление“, действащ в качеството му на ръководител на Управляващия орган по Оперативна програма „Административен капацитет“ не са верифицирани разходи в размер на 13 033, 37 лева по искане за окончателно плащане № 2/19.01.2016г.

С Решение № 4062 от 16.06.2017 г. на Административен съд София – град, Трето отделение 54 състав, по адм. дело № 6938 по описа за 2016 година е отменено писмо изх. №14-32-24/13.06.2016г. и делото е върнато като преписка на директора на дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Административен капацитет“ за ново произнасяне по искане за окончателно плащане № 2/19.01.2016 г. в съответствие с мотивите на решението.

Във връзка с окончателното приключване на проект „Предоставяне на услуги в подкрепа на бизнеса чрез изграждане на информационно - комуникационна система на ИАЛВ“, както и в изпълнение на влязло в сила Решение № 4062 от 16.06.2017 г. на Административен съд София - град по адм. дело № 6938/2016 г., УО на ОПАК е извършил преглед на посочените в искане за плащане № 2 от 19.01.2016 г. разходи.

Установено е, че в искането за плащане са включени разходи по договор № ФСД-07-19 от 07.08.2015 г., сключен с [фирма], след проведена обществена поръчка

с предмет „Разработване на информационно – комуникационна система за вътрешно администриране и управление на процесите и предоставяне на административни услуги на бизнеса“.

С влязъл в сила акт № 14-32-24/20.04.2016 г. е определена финансова корекция в размер на 5 % върху разходите по него.

С писмо изх. № 14-32-24/06.10.2017 г. ИД на ИАЛВ е уведомен, че на основании чл.75, ал.2, пр.2 ЗУСЕСИФ финансовата корекция, представляваща сума в размер на 12 900 лв. ще бъде извършена от плащането по окончателното искане за плащане.

В писмото е посочено още, че са отчетени разходи за възнаграждение на Н. Ф. за 28 часа за периода от 02.10.2015 г. до 08.12.2018 г. в размер на 133,37 лв., тъй като е определена за ръководител на проекта, считано от 05.10.2015 г., съгласно анекс към договора за БФП № 2/05.10.2015 г.

Даден е 7 дневен срок от получаване на писмо изх. № 14-32-24/06.10.2017 г. за становище по отношение на горепосочените констатации.

Възражение срещу писмо изх. № 14-32-24/06.10.2017 г. на е постъпило в УО на ОПАК. Писмото е оспорено пред АССГ. С Определение № 202 от 09.01.2018 г. по дело № 14183 по описа за 2017 г., влязло в сила на 15.10.2018 г., е оставена без разглеждане жалбата срещу писмо изх. № 14-32-24/06.10.2017 г.

С писмо № 14-32-24/19.02.2018 г. жалбоподателят е уведомен, че от разходите отчетени в окончателното искане за плащане в размер на 293 887,03 лв. са верифицирани 280 853,66 лева.

В рамките на производството са приети като неоспорени писмените доказателства, касаещи преписката.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат и пряко засегнато от оспорения акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и от компетентен орган. Оспореното писмо е подписано от И. П.- директор на дирекция „Добро управление“.

Съгласно чл. 77а, ал. 1, т. 2 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация Дирекция „Добро управление“ изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма „Административен капацитет“ 2007 – 2013г., като правомощията и са регламентирани в чл. 77а, ал. 2 от същия правилник.

На основание изложеното съдът намира, че процесното писмо е издадено от

компетентен орган. Следователно оспореното писмо е издадено от компетентен орган. Същото е издадено в предвидената от закона писмена форма, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Предоставянето на безвъзмездна финансова помощ за осъществяването на одобрени по надлежния ред проекти е подчинено на правото на Съюза и на свързаното с него национално право. Два от основните правни инструменти за гарантиране на това право са верификацията на разходите и финансовата корекция.

Уредбата на производството по администриране на нередности и извършване на финансови корекции се съдържа в чл.69 – 77 от ЗУСЕСИФ. Съгласно чл.71,ал.1 ЗУСЕСИФ Чрез извършването на финансови корекции се отменя предоставената по глава трета финансова подкрепа със средства от ЕСИФ или се намалява размерът на изразходваните средства – допустими разходи по проект, с цел да се постигне или възстанови ситуацията, при която всички разходи, сертифицирани пред Европейската комисия, са в съответствие с приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

Съгласно чл.70, ал.1 ЗУСЕСИФ финансова подкрепа със средства от ЕСИФ може да бъде отменена изцяло или частично чрез извършване на финансова корекция на следните основания:

1. когато по отношение на бенефициента е налице конфликт на интереси по смисъла на чл. 57 от Регламент (ЕС) № 966/2012;
2. за нарушаване на правилата за държавната помощ по смисъла на чл. 107 от Договора за функционирането на Европейския съюз;
3. за нарушаване на принципите по чл. 4, параграф 8, чл. 7 и 8 от Регламент (ЕС) № 1303/2013;
4. за нарушаване на изискването за дълготрайност на операциите в случаите и в сроковете по чл. 71 от Регламент (ЕС) № 1303/2013;
5. за проекта или за част от него не е налична одитна следа и/или аналитично отчитане на разходите в поддържаната от бенефициента счетоводна система;
6. за неизпълнение на мерките за информация и комуникация, задължителни за бенефициентите;
7. за неизпълнение на одобрени индикатори;
8. при постъпили инцидентни приходи във връзка с изпълнението на проекта;
9. (нова – ДВ, бр. 85 от 2017 г.) за нередност, съставляваща нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава четвърта, извършено чрез действие или

бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ;

10. (предишна т. 9 – ДВ, бр. 85 от 2017 г.) за друга нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ.

В оспореното писмо ответникът не е издирил и приложил съответните правни норми, които да обосноват извод за наличие на основания за финансова корекция.

Издателят на оспорения акт никъде не се е позовал на разпоредбата на чл.70, ал.1 ЗУСЕСИФ, която съдържа основанията за цялостна или частична отмяна на финансова подкрепа със средства от ЕСИФ чрез извършване на финансова корекция. В оспореното писмо липсват мотиви относно приложимите материалноправни разпоредби, такива не се съдържат и в друг документ от административната преписка, предхождащ издаването на акта.

В резултат от горното съда приема, че обжалваният акт не е мотивиран от правна страна.

Чл. 75 и 76 от ЗУСЕСИФ предвиждат, че финансовите корекции, определени на бенефициенти по оперативните програми, финансирани от Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и от Кохезионния фонд, са за сметка на бенефициентите.

Финансовата корекция се извършва чрез доброволно изпълнение от страна на бенефициента или от следващо плащане по проекта, а когато това е неприложимо – чрез упражняване на права по дадените от бенефициента обезпечения по чл. 61, ал. 2, заедно с дължимите лихви за просрочие след изтичане на 14-дневния срок за доброволно изпълнение за оперативните програми, съфинансирани от Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд, или на 30-дневния срок за програмите за Трансгранично сътрудничество по външните граници на Европейския съюз по ред и начин, определени в нормативния акт по чл. 7, ал. 4, т. 4.

Съдебното оспорване на решението, с което е определена финансовата корекция, не спира извършването на плащането. Когато финансовите корекции, определени на бенефициенти – бюджетни организации по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси, не са възстановени от съответния бенефициент по реда на ал. 2, те подлежат на възстановяване от съответните бюджети на първостепенните разпоредители с бюджет, разпоредителите с бюджет по чл. 11, ал. 9 от Закона за публичните финанси или от бюджетните организации по чл. 13, ал. 4 от същия закон, в чиято структура е бенефициентът, по ред и начин, определени в нормативния акт по чл. 7, ал. 4, т. 4. При невъзстановяване по реда на ал. 2 и 3 на финансови корекции, определени на бенефициенти – бюджетни организации, може да се приложи разпоредбата на чл. 106 от Закона за публичните финанси. След

окончателното плащане по проект неизвършените финансови корекции са публично вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Разпоредбите на чл. 75 и 76 от ЗУСЕСИФ не са посочени като основание за издаване на процесното писмо. Не е спазена и предвидената законова процедура, като не е изпратена покана за доброволно изпълнение, което между впрочем е предвидено и в чл.4.8 от Договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, рег.№14-32-24/06.10.2014г.

При съдебната проверка за материалната законосъобразност на оспорвания акт, съдът изхожда от фактическите установявания на административния орган и проверява дали тези установявания са подведени под съответстващата им правна норма. В случая фактическите установявания на ответника не са подведени под каквато и да е била правна норма, което е незаконосъобразно, тъй като съдът не може да извърши в цялост съдебна проверка на оспорвания пред него акт.

По изложените съображения жалбата се явява основателна и като такава следва да се уважи, а оспореното изявление да се отмени. Налице са отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Делото като преписка следва да се върне на ответника за ново произнасяне.

При този изход на спора и на основание чл. 8, ал.1, т.4 от Наредба №1/2004г. на жалбоподателя следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 921, 00 лева, предвид претендирания материален интерес от 13 033, 37 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Трето отделение, 60-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Изпълнителна агенция по лозата и виното писмо изх. № 14-32-24 от 19.02.2018 г., издадено от директора на дирекция „Добро управление“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Административен капацитет“.

ВРЪЩА делото като преписка на директора на дирекция „Добро управление“ и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Административен капацитет“ за ново произнасяне по искане за окончателно плащане № 2/19.01.2016 г. в съответствие с мотивите на настоящото решение

ОСЪЖДА администрацията на Министерски съвет да заплати на Изпълнителна агенция по лозата и виното, представлявано от изпълнителния директор, сумата от 921,00 /деветстотин двадесет и един/ лева деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред
Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: